

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1351/2024
17.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бојане Пауновић, председника већа, Дијане Јанковић, Александра Степановића, Мирољуба Томића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези чл.33. КЗ у стицају са кривичним делом тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 179/21 од 18.12.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 521/24 од 20.06.2024. године, у седници већа одржаној дана 17.10.2024.године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Стаменковића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Обреновцу К 179/21 од 18.12.2023. године и Апелационог суда у Београду Кж1 521/24 од 20.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Обреновцу К 179/21 од 18.12.2023. године окривљени АА, ставом првим изреке пресуде, оглашен је кривим за кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези чл.33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци, у коју му је урачунато време проведено на задржавању од 31.12.2019. до 02.01.2020. године. Окривљени је обавезан да суду плати на име паушала износ од 6.000,00 динара, као и на име трошкова кривичног поступка износ од 54.629, 00 динара, у року од 15 по правноснажности пресуде, док ће о преосталом делу трошкова кривичног поступка, као и о висини трошкова поступка оштећенима ББ и ВВ бити одлучено накнадно посебним решењем. Оштећени ББ и ВВ су ради остваривања имовинско правног захтева упућени на парницу. Ставом другим исте пресуде, окривљени АА је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33.КЗ, те су оштећени ББ и ВВ упућени да имовинскоправни захтев остваре у парничном поступку.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 521/24 од 20.06.2024. године одбијене су као неосноване жалбе јавног тужиоца ОЈТ у Обреновцу и браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Обреновцу К 179/21 од 18.12.2023. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Владимир Стаменковић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни суд донесе пресуду којом ће укинути побијане пресуде и предмет вратити на поновни поступак и одлучивање или да преиначи у целини или делимично побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или истом изрећи блажу казну.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет те је након оцене навода захтева, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер се пресуде заснивају на доказу на коме се не могу заснивати и то на записницима о испитивању сведока, без прецизног навођења којих конкретно сведока. У вези наведеног бранилац истиче да су сведоци испитани у фази истраге пред надлежним јавним тужиоцем, а да се пропуст суда огледа у начину испитивања сведока на главном претресу у односу на начин испитивања у истрази. У истрази је сведоцима предочаван видео запис, у односу на који су се они изјашњавали где су се налазили и шта су радили критичном приликом, док су на главном претресу сведоци испитани без предочавања видео снимка, те према наводима захтева, суд није могао користити исказе сведока дате у истрази.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, по оцени Врховног суда, не могу се прихватити као основани.

Из списка предмета произлази да су на главном претресу у својству сведока испитани сведоци оштећени ВВ, ББ, ГГ, ДД, сведоци ЂЂ, ЕЕ, ЖЖ, ЗЗ, ИИ, ЈЈ, КК, ЛЛ, ММ, НН, ЊЊ, ОО, ПП и РР, у свему у складу са одредбама о испитивању сведока у смислу члана 92. - 99. ЗКП, а који сведоци су претходно испитани пред јавним тужиоцем ОЈТ у Обреновцу.

Врховни суд налази да је овакво испитивање сведока - оштећених и других сведока у доказном поступку и то како у истрази, тако и на главном претресу обављено у свему у складу са наведеним законским одредбама, при чему су окривљени и бранилац били присутни приликом испитивања сведока и имали могућност постављања питања и оспоравања њихових исказа, чиме је у потпуности остварено право на контрадикторност поступка и поступљено у свему по одредбама закона.

При томе, начин испитивања сведока, па и предочавање снимка од стране јавног тужиоца или суда, као и управљање доказним поступком спада у овлашћења суда приликом руковођења главним претресом, па Врховни суд супротне наводе захтева за заштиту законитости оцењује као неосноване.

С обзиром на наведено, Врховни суд налази, да побијаним пресудама није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, на коју се неосновано указује захтевом браниоца окривљеног АА.

Поред тога, у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истиче и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП наводима да је суд за један исти животни догађај окривљеног и осудио и ослободио од оптужбе. У изреци се најпре описују радње извршења које је суд квалификовао као кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 2 КЗ, а затим за исте радње извршења (ударање оштећених шакама по глави и телу) налази да не представљају кривично дело тешка крађа из члана 204. КЗ, на који начин је повређен закон.

Изложени наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, по оцени Врховног суда, нису основани.

Према стању у списима предмета окривљеном је оптужним предлогом ОЈТ у Обреновцу Кт 1/20 од 02.08.2021. године, прецизираним поднеском од 02.10.2023. године, стављено на терет извршење кривичног дела насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези чл.33. КЗ у стицају са кривичним делом тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3. у вези члана 33. Кривичног законика.

Битна повреда одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП постоји уколико пресудом није потпуно решен предмет оптужбе, при чему се о непотпуно решеном предмету оптужбе може говорити само у ситуацији када суд уопште није донео одлуку о некој тачки оптужбе.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржано у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Из цитиране законске одредбе произлази да између оптужбе и пресуде мора постојати идентитет у погледу субјективних и објективних обележја дела.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева и измену чињеничног описа дела, који је дат у оптужном акту додавањем нове радње извршења, односно веће криминалне воље окривљеног, на који начин се погоршава његов положај у погледу правне оцене и кривичне санкције.

Кривично дело насилничко понашање из члана 344. став 1. Кривичног законика чини онај ко грубим вређањем или злостављањем другог, вршењем насиља према другом, изазивањем туче или дрским или безобзирним понашањем значајније угрожава спокојство грађана или теже ремети јавни ред и мир. Ставом 2. истог члана је прописано да ако је дело из става 1. овог члана извршено у групи или је при извршењу дела неком лицу нанесена лака телесна повреда или је дошло до тешког понижавања грађана, учинилац ће се казнити строжом казном.

Кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) Кривичног законика чини учинилац крађе (члана 203.) ако је крађа извршена на нарочито опасан или нарочито дрзак начин.

У конкретном случају правноснажна пресуда се односи на исто лице – окривљеног АА и на истоврсно кривично дело - насилничко понашање извршено у саизвршилаштву из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. Кривичног законика за које је окривљени оглашен кривим, док је за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. КЗ окривљен, истом пресудом ослобођен од оптужбе. Према томе, побијаном правноснажном пресудом у потпуности је решен предмет оптужбе.

У конкретном случају, по налажењу овог суда, чињенични опис у изреци пресуде остао је у границама чињеничног описа из оптужног акта, односно у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, те није повређен идентитет оптужбе и пресуде на штету окривљеног. Тиме што је Основни суд у Обреновцу након спроведеног доказног поступка ослободио окривљеног за кривично дело тешка крађа из члана 204. став 1. тачка 3) КЗ у вези члана 33. КЗ и из изреке осуђујућег дела пресуде изоставио чињенице везане за опис радњи извршења овог кривичног дела, није отежан положај окривљеног, већ напротив, исти је ослобођен од оптужбе за једно кривично дело. У погледу кривичног дела за које је окривљени осуђен – насилничко понашање из члана 344. став 2. у вези става 1. КЗ у вези члана 33. КЗ, у погледу радњи извршења и описа дела, суд се кретао у оквиру оптужног акта јавног тужиоца који је усагласио са чињеницама утврђеним у спроведеном доказном поступку, при чему се кривично дело за које је оглашен кривим и кривично дело за које је ослобођен од оптужбе у битном разликују по заштитном објекту и по опису, па се не може говорити о повреди идентитета оптужног акта, нити да суд није решио предмет оптужбе.

Сходно изнетом, по налажењу Врховног суда, побијаним пресудама није учинијена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) и 9) ЗКП, како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Осим тога бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости, као основ побијања, нумерише и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, јер је у доношењу првостепене пресуде, као судија појединац, учествовала судија Невена Срећковић Душтинац, која се морала изузети, а из садржине захтева произлази став браниоца да се ради о повреди одредбе члана 37. став 2. ЗКП. Наведена судија је била члан већа приликом доношења решења Кпп 1/20 Кв 13/20 од 10.01.2020. године, којим је на основу члана 211. став 1. тачка 2) ЗКП одређен притвор окр. АА, СС и ТТ. Сходно томе, бранилац указује на постојање предубеђења, односно сумње у погледу непристрасности судије Невене Срећковић Душтинац, имајући у виду њену процесну улогу, због чега је, по ставу браниоца, морала бити изузета од даљег поступања у овом предмету. На овај начин, по налажењу Врховног суда, бранилац окривљеног АА, заправо указује на повреду члана 37. став 2. ЗКП, а која повреда не представља обавезан разлог за изузеће у смислу одредбе члана 438. став 1. тачка 4. ЗКП, а сама за себе не представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости у смислу цитиране одредбе члана 485 став 4. ЗКП, па се у оцену ових навода Врховни суд није упуштао.

Врховни суд се није упуштао ни у оцену навода захтева браниоца окривљеног којима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама и погрешну оцену доказа у погледу радње извршења, коју бранилац нумерише као повреду одредбе члана 439. тачка 1) ЗКП, као и постојања претходног договора за извршење кривичног дела, обзиром да ову повреду образлаже наводима којима указује на, по сопственој оцени, погрешно утврђено чињенично стање (члан 440. ЗКП). Надаље, овај суд се није упуштао ни у повреду коју бранилац нумерише као повреду одредбе члана 439. тачка 3) ЗКП указујући на погрешну оцену суда о чињеницама од којих зависи одлука о кривичној санкцији, која је по наводима одбране превисоко одмерена, чиме суштински оспорава утврђење суда и погледу чињеница које су, у смислу одредбе члана 441. став 1. ЗКП., од утицаја приликом одмеравања казне.

Ово стога што наведене повреде из члана 440. ЗКП и члана 441. став 1. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца.

У захтеву за заштиту законитости бранилац истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, али не конкретизује у чему се наведена повреда састоји, па захтев у овом делу нема прописан садржај у смислу члана 484. ЗКП. Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се конкретна повреда закона састоји.

Из изнетих разлога, Врховни суд је захтев за заштиту законитости оценио неоснованим и на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Бојана Пауновић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић